

Rīgas *Dinamo* pārspēj *Sibirj* un atgriežas 12. vietā

Vakar Kontinentālās hokeja līgas spēlē Rīgas *Dinamo* savā laukumā ar rezultātu 6:4 apspēlēja Novosibirskas *Sibirj*. Nākamo spēli *Dinamo* atkal aizvadis pret *Sibirj* šodien *Arēnā Rīga*. Pirmdien rīdzinieki spēlēs ar Novokuzņeckas *Metallurg*, bet KHL regulāro čempionātu noslēgs ar spēlēm pret Habarovskas *Amur* trešdien un ceturtdien.

SPORTS • 18. lpp.

**PENSIJU INDEKSĀCIJAS
LIKTENI PAGAIIDĀM
TUR SLEPENĪBĀ**

AKTUALITĀTE ▶ 6. lpp.

ISSN 1407-3463



08

CENA 50 SANTĪMI

RĪTA AVĪZE LATVIJAI NEATKARĪGĀ

Sestdiena, 2009. gada 21. februāris #44 (5334) © 67 886 821 • zinas@nra.lv • Abonēšana © 67 886 714

www.nra.lv



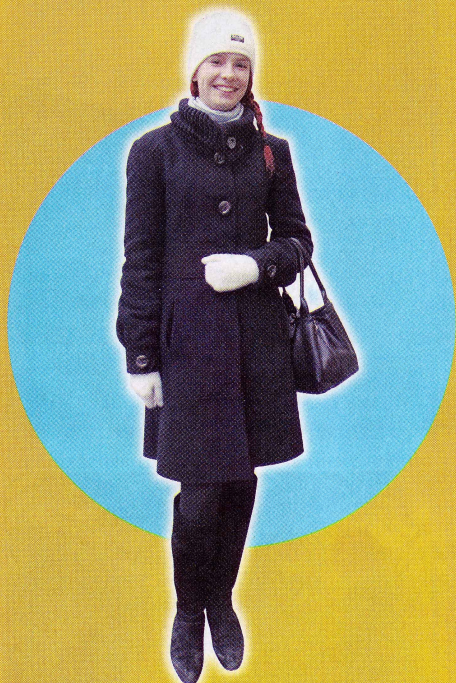
| PIEDZĪVOJUMS
**Bezcerības
rinda**

Ilgais ceļš
līdz zupai

Uzrunājām nejauši sastaptus cilvēkus un visiem uzdevām vienu jautājumu:

Teksts Jānis OGLE
| Foto: Raitis PLAUKS, f64

| Vai esat bijis pēc bezmaksas zupas



ELĪNA, skolniece:
– Man šādas zupas virtuves nav nepieciešamas, bet domāju, ka tādas ir vajadzīgas galvenokārt maznodrošinātajiem cilvēkiem.



ROLANDS, tirdzniecības pārstāvis:
– Pagaidām vēl neesmu devies. Mani ienākumi vēl ir pietiekami, lai pārtiku iegādātos veikalā.



ALĪNA, skolniece:
– Ne reizi neesmu bijusi. Domāju, ka ēdiens varētu būt garšīgs un kvalitatīvs, jo viss tiek gatavots uz vietas un pasniegts silts.



RĪČARDS, skolnieks:
– Īsti par tādu bezmaksas zupu eksistenci nezinu un doties turp pašam arī nav vēlšanās. Ņemot vērā krīzes situāciju, domāju, ka zupas cienītāju pulks palielinās.



KRISTĪNE, strādā mārketinga jomā:
– Nē, neesmu apmeklējusi bezmaksas zupas virtuvi. Tā vairāk domāta trūcīgajiem. Mani biedē iespēja saslimt ar infekciozām slimībām.



VARIS, būvmateriālu pārdevējs:
– Atzišu, ka neesmu devies pēc bezmaksas zupas un pagaidām arī nav īpašas vēlšanās. Spriežot pēc garajām ļaužu rindām, lai iegūtu siltu zupu, tā ir nepieciešama.

BEZCERĪBAS RINDA

ILGAIS CEĻŠ LĪDZ ZUPAI





Ivo ir divus metrus garš puisis, nedaudz vecāks par divdesmit gadiem.

Esmu izstāvējis simtgalvaino rindu pie vienas no bezmaksas zupas virtuvēm. Ēdiena dalītāja ar ierastu kustību iesmeļ zupu vienreizējās lietošanas trauciņā un, sniedzama tā man, uzmet īsu ieinteresētu mirkli. It kā gribēdama kaut ko teikt, tomēr neapasaka, jo man aiz muguras nepacietīgi mīņājas jau nākamais ēdējs. **Pagaidām vēl bezmaksas zupas pietiek visiem, taču speciālisti lēš, ka īstais sociālais sprādziens gaidāms pēc mēnešiem pieciem, kad darbu zaudējušie pārstās saņemt bezdarbnieku pabalstus.** Darba visiem nepietiks. Daudzi no viņiem izkritīs cauri visiem sociālo slāņu sietiem un attapsies pašā apakšā, no kurienes atpakaļceļš ir grūts, lai neteiktu – neiespējams.

Teksts Reinis KĻAVIS
| Foto: Raitis PLAUKS, f64

Trūkumcietēja lomā

Stipri apnēsātā džinsu jaka, mati, kas krietnu laiku nav redzējuši frizieri, un neskūtā seja ļauj man neizcelties uz pārējo rindā stāvētāju fona. Man pat nav jāizliekas. Esmu jau sarunājis, ka ieradīšos Āgenskalna mobilajā zupas virtuvē, kur man būs iespēja fotografēt un intervēt gan ēdiena dalītājus, gan saņēmējus, taču pirms tam vēlos situāciju pavērot citur, nepievēršot sev īpašu uzmanību.

Rinda ir gara un raiba. Tajā stāvēt, ir laiks gan pavērot, gan padomāt. Pirmais, ko saprotu, ir rindā stāvētāju nevēlēšanās fotografēties vai runāt ar presi. Gaidot bezmaksas ēdienu, šķiet, katrs garāmgājējs uz tevi skatās ar skatienu, kurā vienlīdzīgās daļās manāms žēlums, ziņkārība un nosodījums. Klusībā ceru, ka garām neies kāds klasesbiedrs vai sens paziņa (nez kāda būtu viņu reakcija? Droši vien *nepazītu*). Man blakus stāv Vitālijs. Vēl līdz rudenim viņš strādājis celtniecībā. Ne jau tos smalkākos darbus – tomēr. Celtniecības sezona beigusies, līdz ar to arī darbs pagalam. Labi vēl, ka esot kur dzīvot. No nelielā pabalsta īrei sanākot, bet ar ēdienu ir pašvaki. Tiesa, pēc smaržas spriežot, arī kaut kam grādīgākam sanāk, bet tādu rindā ir vairākums. Un kurš gan izšķirs, vai cilvēks zaudējis darbu tāpēc, ka dzēris, vai arī dzer tāpēc, ka pazaudējis darbu? Cilvēki rindā nav īpaši runīgi ar svešiniekiem, kāds esmu es. Vairāk runā savā starpā, sadalījušies pa pāriem vai trijātā. Spriež par kopīgiem paziņām, par iepriekšējā dienā piedzīvoto. Neviens nesmaida. Tikai saņemot zupu, kopā ar «paldies» parādās tāda kā smaida atblāzma. Bet pēc tam – tā pati bezcerīgā izteiksme, kas raksturīga gandrīz visiem rindā stāvošajiem.

Atnākt ir grūti

Āgenskalna mobilajā zupas virtuvē, kur ierosināts oficiāli ēdināšana jau tuvojas beigām, tomēr laiku pa laikam rindai pievienojas pa jaunpienācējam. Kā vēlāk noskaidrojās, daudzi uz Āgenskalnu brauc no citiem pilsētas rajoniem, lai gan zupas virtuves pieejamas arī tuvāk centram. Nokļūšana līdz Pārdaugavai prasa laiku. Ja gadās īpaši neveiksmīga diena, pa ceļam kontrole izsēdina pat vairāk reižu.

Ilga ir dzīvespriecīga pusmūža sieviete, kas no milzīga zaļa termosā trūkumcietējiem dala zupu, sagaidot joko. Sak, domājusi jau, ka velti krāsojusies un pie friziera gājusi (lūk, arī viens no iemesliem, kāpēc bija vērts virtuvi apmeklēt nepazītam). Četrus gadus Ilga nostrādājusi par brīvprātīgo, dalot ēdienu un nesaņemot par to



atalgojumu, bet kopš pērnā jūlija tas ir viņas darbs. «Agrāk tāpat vien dienu no dienas nācu šurp. Vienkārši palīdzēt. Pēc profesijas esmu šuveja, bet nosēdēt uz vietas nevaru. Mainīju vairākus darbus, arī par sētnieci strādāju, viena pati audzināju bērnu un beigu beigās atradu tādu darbu, kad varēju gan bērnu visur izvadāt, gan mammai palīdzēt, gan arī šeit atnākt palīdzēt,» klāsta Ilga. Sākumā strādāt bijis diezgan briesmīgi, vismaz neomulīgi, tomēr pamazām pieradusi, un nu jau par darbu Ilga nesūdzas. «Ne tikai zupu dalām, bet mēģinām arī citādi palīdzēt. Ja ir tāda iespēja, paskatāmies un kādu drēbes gabalu iedodam. Ar pastāvīgajiem klientiem parasti arī aprunājamies. Kā iet, kā ar veselību. Ne jau labas gribas dēļ cilvēki šeit nāk. Kādu saimnieks izlicis uz ielas, cits tikko no cietuma iznācis, citam par darbu nav samaksāts vai arī izmests pavisam no darba. Nav viegli. Jāatzīst, viens otrs ir arī bezkaunīgs, bet reti un parasti dzērumā. Ir gadījies, ka nākamajā reizē atnāk un atvainojas. Mēs nešķirojam, un visi stāv vienā rindā. Ilggadēji klienti kopā ar tādiem, kas tikko zaudējuši darbu. Tiem droši vien ir visgrūtāk. Viņiem jāpārvar sevi un jānāk pēc trūkcimietēju ēdiena. Protams, viņi nemīl publicitāti un kaunas, ka stāv šādā rindā. Arī sociālās palīdzības dienesti dažkārt atsūta pie mums tos, kuriem tas nepieciešams. Daudzi jau nemaz nezina par šādām zupas virtuvēm, un kāpēc gan lai viņi zinātu, ja līdz šim dzīvē gājis puslīdz labi. Neviens jau nedomā, ka nākotnē varētu iet tik slikti un kaut kas tāds būs vajā-

dzīgs. Mana kaimiņiene, pensionāre, palika bez darba un apkopējas vietu vairs nekur nevar dabūt. Arī mazdēls saslīmis. Sūdzējās man – ko lai dara! Nav vairs ko ēst. Saku – nāc pie manis uz laukumu vismaz zupu paēst, bet viņa atbild: «Zini – nav tik viegli atnākt.» Cilvēkiem tomēr ir kāds pašcieņas sliekšnis, kuram jāpārkāpj, kad apzinies – ir tik slikti, ka jānāk pēc bezmaksas zupas. Tas ir smagi,» stāsta Ilga. Stāstījumu viņa gan pabeidz uz pozitīvas nots. Dažs labs no rindā stāvošajiem esot ļoti labi izsīties. Viens pat nodibinājis savu firmu un nācis pateikties gan zupas virtuves personālam, gan baznīcai. Tomēr, ja no simta viens izkuļoties, tas uzskatāms par labu rezultātu.

Kopš bezpajumtnieks, vairs nav izsalcis

Ivo ir divus metrus garš puisis, nedaudz vecāks par divdesmit gadiem. Ironiski – tieši tajā mēnesī, kad Ilga sākusi strādāt algotu darbu zupas virtuvē, viņš zaudējis darbu un tagad nākšņo kāpņu telpās.

«Sapinos ar vienu skuķi, saņēmos kredītu, iekavēju īres maksu. Arī šitais (zīmīgi piesit knipi pie kakla) pie vainas. Tomēr uz darbu es gāju. Strādāju *Rīgas satiksmē* par elektriķi, piecus gadus nostrādāju. Sēdēju, un cilvēki nesa agregātus, lai salaboju,» viņš saka. Labu laiku stāstījis, ka viņu no darba izēdušas kolēģes intrigantes, Ivo tomēr atzīst, ka paša vaina gan tajā esot.

«Kaut vai tupus un rāpus, bet uz darbu gāju un savu darbu izpildīju. Sievietes to nesaprot. Sūdzējās priekšniekam, un beigu beigās mani izmeta. Iesākumā bija tā nekas. Vasarā silti, un darbu nemaz tā nemeklēju. Tomēr bija kredīts ap 1200 latu, algu vairs nesaņēmu, īri vairs nomaksāt nevarēju. Patiesībā jau savas muļķības dēļ nonācu uz ielas. Tagad nāku šeit paēst. Vai nu šeit, vai pie *krišnām*, vai klosterī. Zinu arī pāris vietas, kur pie veikaliem met laukā pārtiku, kurai beidzies derīguma termiņš. Tiešām laba *paika* gadās. Es tikai brīnos – tādu ēdienus met ārā. Maizītes ar lašiem, tuncīem, skumbriju un desiņām. Piegāju pie viena tāda konteinera, droši vien nebūtu labi minēt, pie kuras iestādes tas bija, domāju – paņēmsu drusku, bet apsargs uzlēja man balināmo šķidrumu. Nesaprotu. Labāk taču lai cilvēki to apēd, nevis viss sapūst. Izmet arī maizes kukuļus. Dažādu veidu dārgo maizi. Noglabāju reiz pie viena drauga ledusskapī maizīti un vēl divas nedēļas bija ēdama,» viņš stāsta, atzīstot, ka pārtikas ziņā tagad pat esot labāk nekā tad, kad strādājis un par šādām vietām nezinājis. «Gadījās, samaisīju mīklu ar ūdeni, piebēru sāli un liku to *plocku* uz pannas. Ēst taču gribējās. Gadījās arī, ka nauda beigusies un nedabūju ēst pat vairākas dienas. Kādreiz paņirgājos par tādiem cilvēkiem, kāds tagad esmu pats, bet pašreiz šaubos, vai trīsdesmit gadus sasniegšu,» stāsta bezpajumtnieks.

Atbildot uz jautājumu, vai dzīvē palicis kāds mērķis, Ivo vispārīgi klāsta, ka gribētos jau atkal normālu dzīvi. «Vispār man ir viens piedāvā-

jums. Pie kāda sabiedrībā diezgan labi zināma cilvēka dzīvot laukos, pieskatīt māju. Ēšana būšot nodrošināta. Tā man ar draugu ir vienīgā cerība izkulties,» viņš uzskata. Atgūt elektriķa darbu, galu galā pārtraukt dzert – to viņš nevēlas. «Naktī nevaru iemigt, ja neesmu ierāvis. Ticiet, mīļo cilvēk, tiešām nevaru. Nav diezin ko ērti kāpņu telpā. Nu un tad no rīta ir diezgan *štruntīgi* un jādomā, kur dabūt nākamo, lai uzlabotu veselību,» savu dienas režīmu apraksta Ivo. Māc aizdomas, ka tāda ir vairākumam rindā stāvošo, taču ir arī izņēmumi.

Pēteris, piemēram, ir otrās grupas invalīds, «černobilietis». «Ar to arī daudz ir izteikts. Kurš mani ņems darbā? Paskatās papīros un atsaka, tomēr īpaši nesūdzos. Naudas pietiek, jo invaliditātes pensija ir pāri divsimt latiem. Citiem, kuri veseli, bet nestrādā, ir grūtāk,» viņš godīgi atzīst. Tikpat atklāti uz jautājumu, kāpēc nāk uz zupas virtuvi, viņš atbild: «Tāpēc, ka man tas ir izdevīgāk. Ekonomiskāk.»

Lūzums pagājušosasar

Vislielākā pieredze trūkumcietēju ēdināšanā ir biedrībai *Žēlsirdības misija Dzīvības ēdiens*, ko tautā tās pārstāvju reliģijas dēļ dēvē vienkārši par *krišnām*. «Pašā sākumā jau sagadījās, ka biju direktors trūkumcietēju palīdzības programmai. Tie bija laiki, kad mainījās valsts iekārta, un arī mums tie bija diezgan grūti laiki. Nebija tādu telpu kā tagad. Ēdienu gatavojām tagadējās ēkas augststāvā – aptuveni divdesmit piecu kvadrātmetru telpiņā uz divām ziedotām sadzīves plītiņām. Nebūt ne jaunām. Cilvēki stāvēja rindā līdz pat Stabu ielas krustojumam. Ap tūkstoti katru dienu. Paldies Dievam, tagad nav tik daudz, lai gan... Skaitļi varbūt arī ir tie paši, vienkārši tagad vairāk organizāciju ar to nodarbojas un palīdz. Iesākumā mēģinājām arī zupas. Tautā galu galā iegājies, ka ir zupas virtuves, tomēr zupa sātguma ziņā stipri atpaliek no putras. Pamatā jau putru cilvēki ņem līdz un vēlāk var to paši ar kaut ko papildināt un ēst,» klāsta palīdzības projektu vadītājs Harijs Provornijs.

Kas vēl mainījies kopš deviņdesmito gadu sākuma? «Agrāk tiešām nenāca jauni cilvēki kā tagad – nedaudz virs divdesmit gadiem. Toreiz bija četrdesmit, piecdesmit gadus veci, pensijas vecuma cilvēki, kuri bija izmesti no ierastās situācijas un nezināja, kā dzīvot kapitālismā. Tagad nāk visdažādākie cilvēki, un arī dažādas ir situācijas, kuru dēļ viņi nāk. Ekonomiskie faktori, protams, ir būtiski. Cilvēki, kas nāk no rīta, nav ne nolaidušies, ne bezpajumtnieki, ne narkomāni. Tie tiešām ir cilvēki, kuri zaudējuši darbu. Arī pensionāri, kuri nomaksā komunālos maksājumus un paliek bez ēdiena. Visvairāk tādu ir mēneša beigās. Cita publika ir Centrāltirgū,

kur veicam ēdināšanu. Tur vairāk to bezpajumtnieku un narkomānu,» pauž Harijs Provornijs. Pēc viņa sacītā, tieši pagājušā gada vasara bijis tas brīdis, kad jūtami pieaudzis ēdināmo skaits. «Tas bija lūzuma punkts. Pirms tam kādi piecdesmit, sešdesmit dienā nāca, un tad pēkšņi – ap trim simtiem. Politiskajā līmenī vēl neviens tā isti nerunāja par krīzi, bet tauta to jau juta. Spilgts piemērs ir divi bezpajumtnieki, kas mums palīdz Centrāltirgū. Pietika neizdarīt dažus kredīta maksājumus, kad tika zaudēts dzīvoklis. Ja nav dzīvokļa, tad nav dušas, cilvēks kļūst nekopts un arī zaudē darbu. Droši vien kļūs vēl sliktāk. Jau tagad esam uzrakstījuši vairākas lūgumvēstules *Rīgas dzirnavniekam, Dobeles dzirnavniekam* un citiem potenciālajiem

«Vasarā silti, un darbu nemaz tā nemeklēju. Tomēr bija kredīts ap 1200 latu, algu vairs nesaņēmu, īri vairs nomaksāt nevarēju. Patiesībā jau savas muļķības dēļ nonācu uz ielas. Tagad nāku šeit paēst. Vai nu šeit, vai pie *krišnām*, vai klosterī. Zinu arī pāris vietas, kur pie veikaliem met laukā pārtiku, kurai beidzies derīguma termiņš. Tiešām laba *paika* gadās. **Es tikai brīnos – tādus ēdienus met ārā. Maizītes ar lašiem, tunciem, skumbriju un desiņām.**»

ziedotājiem, vai viņi varētu ziedot nedaudz vairāk graudu, lai būtu rezerve un arī turpmāk varētu dot putru tiem, kuriem tā vajadzīga,» stāsta projektu vadītājs.

Patiesībā bezpajumtnieki jau kļūstot par mazāko daļu, kam nepieciešama bezmaksas ēdināšana. «Kontingents mainās. Varbūt ir kādi desmit, divdesmit cilvēki, kas ir pastāvīgi apmeklētāji. Tomēr arvien vairāk paliek darbaspējīgie. Es ceru, ka tas viņiem tāds pārejošs periods un viņi atrisinās savas lietas. Ja mēs redzam kādu, kuram, pēc mūsu domām, varētu palīdzēt pašvaldība vai kādi darba devēji, ar ko mums ir kontakts, tad iesakām viņam pie tiem vērsties, tomēr mūsu galvenā funkcija ir cilvēku nodrošināšana ar primāro – siltu ēdienu, lai viņš tā trūkuma dēļ nesāktu kaut ko kriminālu,» skaidro Provornijs. Patlaban pašvaldība sedz aptuveni pusi no tā, kas tiek izlietots trūkumcietēju pabaršanai. «Vakar runāju ar Slovēnijas misiju,

un jāsaka, citur tomēr valdība vairāk iesaistās šādas palīdzības sniegšanā. Piemēram, par valsts naudu ar bezmaksas ēdienu tiek nodrošināti studenti. Viņiem tiek izsniegti taloni, ar tiem viņi saņem pusdienas. Pie mums, cik nu Labklājības departaments var pavilkt, tik velk. Arī Čehijā ir vairāki projekti, kur valdība iesaistās, jūtot, ka tas ir vajāis punkts, kam nepieciešams atbalsts,» pauž Harijs Provornijs.

Izglābt ir dārgi

Bezmaksas zupas virtuve Āgenskalnā ir Latvijas Evaņģēliski luteriskās baznīcas Diakonijas centra projekts, ko daļēji finansē Rīgas dome. Mēnesī no pašvaldības centrs saņem gandrīz 3000 latu dotāciju, par ko tiek nodrošinātas 250 porcijas dienā. Zupu vāra turpat blakus Āgenskalnā, kafejnīcā *Mūķene*. Lai nav tālu jāved.

«Zupas virtuve ir vieta, kur cilvēki ne tikai atnāk paēst, bet arī satiek citus sev līdzīgus, kas ir pat svarīgāk. Viena lieta ir cilvēku pabarot, bet pavisam cita – iedrošināt viņu kaut ko mainīt savā dzīvē. Daudzi no tiem, kuri nāk pēc zupas, to nemaz nevēlas, un tas ir pats skumjākais. Cilvēks pasaka, ka viņam ir labi, kaut arī viņš ir tādā situācijā... Tā ir viņa vide, kurā viņš dzīvo varbūt jau gadiem un nemaz nesaprot, ka varētu no tās izkļūt. Darbu viņš ir zaudējis, prasmes arī. Pat ja viņš gribētu atgriezties darba tirgū, viņam būtu jāiziet mācību kursi, bet tam savukārt ir vajadzīga arī noteikta dzīvesvieta,» pauž Diakonijas centra valdes locekle Inta Putniņa. Virtuves apmeklētāju dzīvi viņa raksturo kā apli. Dzīvesvietas daudziem nav, tiek vākti metāllūžņi, iedzerts, ieēsta bezmaksas zupa. Un nākamā diena neatšķiras ne ar ko.

«Palīdzēt šādiem cilvēkiem var, bet tas maksā ļoti dārgi. Viņi zaudējuši saikni ar radiem, neredzi arī bērniem. Lai šādu cilvēku atgrieztu atpakaļ normālā socializētā dzīvē, ir nepieciešams vismaz gads un individuāls darbs ar katru,» uzskata Putniņa. Daļēji šādu darbu veic organizācija *Zilais Krusts*, kas izmitina un mēģina atgriezt galvenokārt tikko no cietuma iznākušos cilvēkus. Viņu noteikumi gan ir stingri. Cietas patversmes ir pārpildītas, bet *Zilajā Krustā* gultasvietas vienmēr ir brīvas, jo tur nedrīkst ierasties reibumā un cilvēkiem pašiem jāspēr pirmie soļi, lai sevi sakārtotu un kaut ko mainītu savā dzīvē.

Jādomā jau tagad

Līdzīgi kā tas ir karalauka medicīnā, kur galvenais apsvērumis ir izglābt pēc iespējas vairāk dzīvību, arī pašreizējā sociālajā situācijā, pēc Intas Putniņas domām, visvairāk vajadzētu raudzīties, kā palīdzēt tiem, kuri tikko zaudējuši darbu un



vēl nav ieslīguši tajā bezcerībā un depresijā, kādā ir bezpajumtnieki ar stāžu. «Nebūtu slikti, ja viņiem varētu organizēt kādus sabiedriskos darbus. Tur cilvēks nonāktu kādā, kaut arī nelielā sabiedrības lokā un varētu meklēt palīdzību. Par to jādodomā jau tagad, citādi būs par vēlu. Lūk, nesen Ogres pusē likvidējušies vairāki uzņēmumi, kas darbojās sadarbībā ar Islandes uzņēmējiem. Cilvēki zaudējuši darbu, un, cik sapratu, pat piedējas algas nav izmaksātas. Nabadzībā nonākušas arī sievietes ar bērniem, un šādu gadījumu kļūst arvien vairāk. Mēs pagaidām vēl esam tajā posmā, kad šādi cilvēki saņem bezdarbnieku pabalstus, taču man ir bail iedomāties, kas būs pēc mēnešiem sešiem, kad pabalsti vairs netiks saņemti,» uztraucas Inta Putniņa.

Gaidāmajam sociālajam sprādzienam jau tagad gatavojoties Liepājas pašvaldība, kas saaicinājusi visu konfesiju vadītājus un kopā ar viņiem lūgusi Liepājas lielveikalus ziedot pārtikas produktus, kuriem derīguma termiņš beidzas pēc dienas vai divām. Šos produktus no veikaliem ar savu transportu varētu aizgādāt dažādas draudzes, gatavot paciņas, un tad, lai kur cilvēks vērstos pēc palīdzības – jebkurā baznīcā vai pašvaldībā, viņš dabūtu šo pārtikas paciņu. «Tiesa, Rīgā par to vēl netiek runāts, lai gan draudzēm ir telpas, pagalmi dažādās Rīgas vietās un transports, ko varētu izmantot labdarības mērķiem,» saka Diakonijas centra vadītāja, nobeidzot ar Zālamana pamācību: «Kas dod nabagam, tam nekā netrūks, bet, kas savas acis no nabaga novērš, dabūs dzirdēt daudz lāstu.» ■

ZUPAS VIRTUVES

Rīgā

- Nodibinājums *Latvijas evaņģēliski luteriskās baznīcas Diakonijas centrs*
- Āgenskalna tirgus rajonā starp Mazo Nometņu ielu un Zelļu ielu
Katru darbdienu **no pulksten 12.00 līdz 13.00**
- Biedrība *Žēlsirdības misija «Dzīvības ēdiens»*
K. Barona ielā 56
- Darbojas katru dienu, izņemot svētdienas, no pulksten 9.00 līdz 11.00 un no 20.00 līdz 21.00
- Čiekurkalna tirgū Ropažu ielā 70
Katru darbdienu no pulksten 12.00 līdz 13.30
- Centrāltirgū, Maskavas ielā 14a (ieeja no Turgeņeva ielas)
Katru darbdienu no pulksten 16.00 līdz 17.00
- Latvijas Pareizticīgo baznīcas Sinodes Rīgas Svētās Trijādības–Sergija sieviešu klosteris K. Barona ielā 126

Kuldīgā

- Kuldīgas Diakonijas centrs
Pirmdienās un ceturtdienās no pulksten 13.00.

Jelgavā

- No pulksten 13.00
Otrdienās – Romas katoļu katedrālē;
trešdienās – Sv. Annas evaņģēliski luteriskajā katedrālē;
ceturtdienās – Sv. Simeona un Annas pareizticīgo baznīcā; piektdienās – baptistu draudzes dievnamā;
sestdienās un svētdienās – Vissvētākās Dievmātes aizmigšanas pareizticīgo baznīcā.

Gulbenē

- Kafējnicā *Amro* dzelzceļa stacijas ēkā
no pulksten 15.00 līdz 16.00.

Jēkabpilī

- *Gaļas namā* trešdienās un svētdienās
no pulksten 15.00 līdz 16.00.

Rēzeknē

- Rēzeknes domes sociālās aprūpes pārvaldē no 12.00 līdz 14.00

Balvos

- Daugavpils ielā 73a

Liepājā

- **Biedrība *Vienība* Lazeretes ielā 7**

Valmierā

- Kristīgās žēlsirdības centrs

Ventspilī

- *Ventspils* baptistu draudze, kafējnicā *Betānija*, katru dienu pulksten 17.00,